

Átirat: Simmons nyomozó kihallgatja Nicole Daviest

- SIMMONS:** Elmesélné, mi is történt pontosan július tizennegyedikén, ha megkérhetem?
- NICOLE:** [fészkelődik] Mielőtt belekezdenénk, ha lehetséges, kimehetnék a mosdóba?
- SIMMONS:** Épp onnan jött.
- NICOLE:** Tudom, de nyolc hónapos terhes vagyok. Vagy igaz, amit mondanak, hogy belepisilhetek a ka-
lapjába, ha a szükség úgy hozza?
- SIMMONS:** Nem hinném, hogy idáig fajulna a helyzet. Hívok inkább valakit, aki elkíséri a mosdóba!

NICKI

El se hiszem, hogy ma lesz a babaköszöntőm. Az én saját baba-váró bulim. Annyira felfoghatatlan, hogy eljutottam ide.

Anyuka leszek. Kisbabám lesz.

Teljesen őszintén azt érzem, hogy az életem elmúlt egy évtizede arról szólt, hogy megszállottan kerestem a választ arra a kérdésre, hogy *lesz-e valaha kisbabám. Vajon lehet-e gyerekem? Vagy mikor kellene elkezdenünk a próbálkozást?* Az egyik legjobb dolog a terhességben, hogy ezen már nem kell töprengeni, mert már eldöntöttük, és nem kell többé megkérdőjeleznünk magunkat. És ennek a hosszú évek során felhalmozódott frusztrációnak az elengedése még ennél a langyos hajnali fürdőnél is sokkal jobb, de muszáj lehűtenem magam valahogy, mert a baba lassan megfő a hasamban.

Tegnap este a szüleim házában töltöttem az éjszakát. Már alig vártam a vidéki élet nyugalmaát, és hogy az enyém legyen egy egész franciaágy. Erre kiderült, hogy a madarak hajnali kórusa még a dub-step imádó szomszédokat is felülmúlja, ezért hajnal négy óta ébren vagyok. Pontosan egy órája, a kegyetlen nyári napsütéssel együtt keltem. Ásítok, és igyekszem még jobban elmerülni a vízben, de nem tudom, hogyan hűthetném le magam ennél jobban. Komikus csikorgás vegyül a madárfüttyös hajnalba, amint a felduzzadt húsom nekidörzsölődik a kád zománcának. A hasam jéghegyként türemkedik ki az illatmentes szappan vékony rétegéből. Vizet locsolgatok rá, ami három teljes percig enyhíti a szenvedésemet, amit nyolc hónapos terhesen értékelni kell. Behunyom a szemem, és a hasamat simogatva gyakorlom a légzőgyakorlatokat a szüléshez. A kisbabám mocorog a ki-

feszült bőröm alatt. Nemrég láttam egy TikTok-videót arról, hogy az ujjlenyomatainkat a kezünk körül áramló magzatvíz alkotja meg. A terhesség minden mozzanata belevésődik a baba bőrébe. A kilenc hónapnyi egy fedél alatt élés egyedi művészeti alkotást hoz létre a baba tenyerén. Sírtam a videót nézve, és bár biztos vagyok abban, hogy ez nem egy bomba-biztos tudományos tény, mégis ezek a varázslatos gondolatok jelentik az egyetlen kapaszkodót a harmadik trimeszterben ennek az iszonyatos hóhullámnak a kellős közepén. És ma valahogy túl kell élnem a babaköszöntőt is ebben pokoli hőségben a szüleim házában, amit kábé csak üvegből építettek. Ráadásul nem igazán vágytam erre a bulira, de Charlotte kiróta rám.

- Tökéletes lesz! - folyamatosan ezt mondogatta a telefonba, ezt írogatta üzenetben, és ezt küldte volna galambpostán is, ha élhetett volna a lehetőséggel. - *Tökéletes.*

- De azt, ugye, észben tartod, hogy nem szeretnék ajándékozást, ugye? - Igyekeztem alkudozni vele. - Átadnád az üzenetet a többieknek is? Ez nem egy tipikus babaváró buli, csak egy jó alkalom arra, hogy találkozzunk mindenkivel.

- Akkor is kéne egy lista! Mindenki fog hozni ajándékot, akármit is mondasz.

- Nem kell lista, Charlotte.

- Regisztrálok neked egy John Lewis listát, csak hogy a legfontosabbak meglegyenek.

- Charlotte, ne csináld már!

- Tökéletes lesz! Tökéletes.

- Nem kellene ennyit fáradoznod. Nehéz hónapok állnak mögötted...

- TÖKÉLETES lesz!

Arról persze fogalmam sincs, mit is jelent egy tökéletes babaköszöntő buli. Hogy rövid? Mielőtt teherbe estem, így gondolkoztam. Egyszerűen ki nem állhattam, ha egy bababuli két óránál hosszabb ideig tartott, erre most az *enyém* van soron, és most aggódom, hogy nem maradnak majd végig az emberek.

Például esküdni mernék, hogy Steffi maximum tíz percig marad.

Az sem javít a helyzeten, hogy Charlotte ragaszkodott a szüleim új házához mint „tökéletes” helyszínhez, pedig a semmi közepén van. A szüleim a nyugdíjas éveiket ebben az átalakított luxuspajtában akarták eltölteni, kilométerekre a legközelebbi vasútállomástól. Azonban a vidéki tökéletességet a tomboló kánikula megtépázta kissé, mivel az általában zöldellő mezők jelenleg inkább egy posztapokaliptikus pusztaságra hajaztak. Az is aggaszt, hogy senki se jön majd el. Charlotte azonban hajthatatlan, ő már hajnalhasadtára bejelentkezett, hogy „elrendezzen mindent”.

- A nyolc óra nem túl korai, ugye? - kérdezte.

- Csak tizenegykor kezdődik az egész, mégis mennyi elrendeznivalód van, Charlotte? Állatsimogatót is tervezel? Ez csak egy visszafogott babaköszöntő, nem?

Charlotte az egész életét túlpörögve éli, de én nem szeretném, ha bárki azt gondolná, hogy én is egyike leszek azoknak az idegesítő anyáknak, akikre később mindenki csak „anyukaként” hivatkozik. Előre figyelmeztettem Mattet, hogy a terhességem alatt a környezetemben a következő szavak nem hagyhatják el senkinek sem a száját: „kismama”, „babázás”, „pocaklakó”, és tilos Insta-posztokat írni a babáNAK, amikor még nem tud beszélni, és amúgy sem lehet legálisan közösségimédia-fiókja tizenkét éves koráig. Ennek ellenére,

drága Charlotte, mintha elhatározta volna, hogy a rémálmaim babaköszöntőjét váltja valóra.

- Ne aggódj, mami! - mondta. - Minden el van rendezve, te csak dőlj szépen hátra!

A telefonom megrezzen a fürdőszoba szőnyegén, de rá se nézek. Tuti, hogy ilyen korán csak Charlotte kereshet. Rohadtul fáradt vagyok az izzasztó éjszaka után, amit ebben az iszonyatos házban töltöttem el, ami beillene a *Nagyratörő tervek* című műsor egyik epizódjába. Amikor felébredtem, már huszonöt fok volt. Óriási vagyok, szarul érzem magam, folyton innék, és mintha nem akarna sosem véget érni ez a rettenetes hőség. Maximum kettő-négy órát tudok egyhuzamban aludni, éjjelente literével iszom a hideg tejet, és folyamatosan a nedves csap alá tolom a csuklómat, és persze folyamatosan pisilnem kell. Ugyan a tiltott kifejezések listáján van, de „alig várom, hogy végre találkozzak a kisbabámmal” - azért is, hogy vége legyen ennek a terhes bálnaüzemmódnak.

A kisbabámmal. El sem hiszem, hogy Matt és én eljutotunk ide.

A baba felébred, mire a gyomrom összeugrik. A kezemmel követem a mozgását.

- Jó reggelt! - búgom. - Te is felébredtél? Tudom, hogy nagyon meleg van.

Izzadságcseppek gyűlnek a hasamon, a kád vizébe csorognak. Az átalakított pajta hátsó fala üvegből készült, így nem kétséges, hogy mindenki izzadságtól lucskosan fogja tölteni a napot. Elhessegetem minden aggodalmamat, és inkább a babára figyelek. *A kisbabámra.* *A babaköszöntőm* napján. Ugyanis ez valóság. Mattnek és nekem valahogy sikerült átévickélnünk a nehézségeken, és eldöntöttük, hogy életet hozunk a világra. Összedobjuk a genetikánkat, a vérünket, az

örökletes betegségeinket, és egy élő, lélegző embert alkotunk meg, akivel egy hónap, és végre „megismerkedhetünk”. Felfoghatatlan és csodálatos. Hál’ istennek, hogy sikerült átvészelnünk azt a rengeteg nehézséget. Hála mindennek, hogy összejött a baba, főleg azt látva, hogy milyen poklot kellett megjárnia Charlotte-nak. Annyira szerencsés vagyok!

Halkan énekelgetek a hasamnak, és hirtelen előnt a mámoros boldogság – amibe ugyan némi kismencedei fájdalom is vegyül –, amíg a forró testem fel nem hevíti a vizet, és újra minden kényelmetlenné válik.

Halkan káromkodva mászok ki az öblös kádból, és képtelen vagyok felfogni, hogy ez az óriási valami lett a testemből. Törölközőbe csavarom magam, és visszacsoszogok a vendégszobába. A folyosón meghallom apa horkolását a szobájukból. A meleg levegő azonnal megszáritja a bőrömet, miközben magamban énekelgetek, és a hasam újra ellazul, ahogy a baba megint elalszik, és elgondolkozom, vajon nekem is vissza kéne-e feküdnöm egy kicsit, mielőtt még anya felébredne, és beindulnának az események.

Aztán eszembe jut, hogy nemrég rezgett a telefonom. Nyögve kelek ki az ágyból, és visszacsoszogok a fürdőszobába. Biztosan Charlotte írt, de mégis kiráz a hideg, ahogy nagy nehezen leguggolok, hogy felvegyem a padlóról. A hideg automatikusan végigfut a karomon, és egy pillanatra megállít, mielőtt még kioldanám a képernyőt.

Ahogy meglátom az üzenetet, a telefon a padlóra esik, és a képernyő pókhálósra törik a mértani mintákkal díszített csempén.